

A Magyar–Japán Baráti Társaság (MJBT) hírlevele

Programajánló

Szeptemberi klubnap: Ismét kedvezményes vacsora a Fuji Étteremben!

Idén is megrendezzük az immár hagyományosnak mondható vacsoraestünket a Fuji japán étteremben. Szeptemberi klubnapunkat ebben az étteremben tartjuk meg. A vacsoraest keretén belül a Magyar-Japán Baráti Társaság tagjainak lehetőségük lesz megkóstolni a méltán világhírű japán konyha remekeit. A Fuji japán étterem huszonöt éve Magyarország első számú és máig is egyetlen igazi tradicionális japán étterme, amely többek között 2011-ben kiérdemelte Magyarország Legjobb Ázsiai Top étterme címet illetve 2008 és 2012 között elnyerte "Best of Budapest" díjat. A legmagasabb fokú gasztronómiai élmény elérésének érdekében kivétel nélkül csak a legtisztább tengerekből, és mindig az évszaknak megfelelő alapanyagokat hozatja vendégei számára.

Időpont: 2018. szeptember 19. szerda 18:00

Helyszín: Fuji japán étterem (1025 Budapest Csatárka u. 54)

A menü kalkulálható ára: 4900 Ft + italfogyasztás

A menü ára a helyszínen fizetendő.

A terem befogadóképessége és a maximális létszám: 30 fő

Jelentkezés: Sági Attila (e-mail: attilasagi@yahoo.com), aki a jelentkezőknek visszajelzést is küld.

Jelentkezési határidő: 2018. szeptember 16.

Októberi Klubnap

Tradicionális japán öltözködés

Időpont: 2018. október 19.

Helyszín: Nemzetek Háza (1062 Budapest, Bajza utca 54. mfsz. 1.)

Az októberi klubnap keretében az érdeklődők betekintést nyerhetnek a hagyományos japán öltözködés világába. Ha szeretne mélyebben megismerkedni a jukaták és kimonók jellegzetességeivel, látogasson el rendezvényünkre, ahol az előadás és bemutató után lehetőség lesz felpróbálni az egyes ruhadarabokat. Mindenkit szeretettel várunk! (Szervezi: Czifra Adrienn)

Novemberi Klubnap

Időpont: 2018. november 16. 17:30

Helyszín: Nemzetek Háza (1062 Budapest, Bajza utca 54. mfsz. 1.)

Kiselőadás és beszélgetés a magyar-japán zenei kapcsolatokról a 60-as évektől, különös tekintettel a Kodály-módszer elterjedéséről Japánban, és a Magyarországon tanuló japán zenészekről. A beszélgetésre magyarul beszélő japán zenészek meghívását is tervezzük. (Szervezi: Csalló Edina)

Hírek

A jövő év kiemelten fontos lesz minden Japán iránt érdeklődő számára, mivel 2019 jelöli a magyar-japán diplomáciai kapcsolatok felvételének 150. évfordulóját. E jeles alkalom felvezetéseként 2018. augusztus 31-én a Külügyminisztériumban rendeztek sajtótájékoztatót Szató Kuni, Japán magyarországi nagykövete, Palanovics Norbert, Magyarország japán nagykövete, Menczer Tamás, tájékoztatásért és Magyarország nemzetközi megjelenítéséért felelős államtitkár, valamint társaságunk számos tagjának részvételével, amelynek során bemutatták a jubileumi év hivatalos logóját is. Kérjük, figyeljék a társaság számos médiafelületét, hogy időben értesülhessenek a különféle kapcsolódó programokról, amelyekről természetesen a Kizunában és a Hírnökben is hírt adunk.

Fotók: Hartai András és dr. Kriston Vízi József

Az alábbiakban az MTI által kiadott hivatalos tájékoztatást adjuk közre:

Menczer Tamás Tájékoztatásért és Magyarország nemzetközi megjelenítéséért felelős államtitkár kiemelte: jövőre lesz 150 éve, hogy a két ország felvette a diplomáciai kapcsolatokat. Az emlékév logóját 130 pályázat közül választották ki közösen Japán magyarországi nagykövetségével.

„Japán olyan ország, amelyről érdemes példát venni” - hangsúlyozta a politikus. Hozzáfűzte: az emlékévben szeretnék tovább népszerűsíteni a magyar komolyzenét és zenepedagógiát Japánban, emellett kiállítást, innovációs konferenciát és sportrendezvényeket is szerveznek a szigetországban.

„A Japán és Magyarország közötti politikai, gazdasági és kulturális kapcsolatok stabilak és kiegyensúlyozottak” - mondta Menczer Tamás. Kiemelte: *jelenleg mintegy 170 japán vállalat tevékenykedik Magyarországon, több mint 25 ezer magyar munkavállalót foglalkoztatva. Japán a legnagyobb ázsiai zöldmezős beruházó Magyarországon, és Japán a legnagyobb ázsiai felvevőpiaca a magyar élelmiszeripari termékeknek. A magyar kormány minden évben 100 ösztöndíjas helyet ajánl fel a japán hallgatók számára a Stipendium Hungaricum program keretében.*

Szato Kuni, Japán budapesti nagykövete a sajtótájékoztatón az emlékév logóját bemutatva elmondta: a pályázaton egy japán grafikus munkája nyert, amely a két ország angol nevének kezdőbetűit és nemzeti szimbólumait kombinálja. Japán és az Osztrák-Magyar Monarchia 1869-ben kötött barátsági, kereskedelmi és hajózási egyezményt. A szigetország és Magyarország azóta is kitűnő kapcsolatokat tart fent - hangsúlyozta a nagykövet. Hozzátette: a nagykövetség az emlékévben nagyszabású ikebana kiállítást rendez, valamint 2019 novemberében, az ünnepi év lezárásaként hagyományos japán dobkoncertet szervez a Müpában. (MTI)

Tagozataink beszámolóí és programjai

Szombathely

2018. szeptember 29-én, szombaton délután 13-20 óráig várjuk az érdeklődőket a Magyar-Japán Baráti Társaság – Szombathely jubileumi rendezvényére, a 10. Japán Napra az AGORA-MSH-ban. A korábbi évekhez hasonlóan a kicsiknek kézműves foglalkozásokkal, mesékkel, míg szüleiknek előadásokkal, bemutatókkal filmvetítéssel készülünk. Természetesen nem marad el a japán gasztronómia és a fergeteges ATARU taiko koncert sem. A jubileum alkalmából tombola keretében japán tárgyakat fogunk kisorsolni.

Idei vendégünk, Jamasita Hiromi Japánból érkezik és a kimonó övének speciális kötési módjait fogja bemutatni, amelyek a hajadonok viseletét díszítik. A férjezett asszonyok taikonak nevezett egyszerű kötési módjához viszonyítva a furiszode kimonók obi kötése valóságos műalkotás.

Bízunk benne, ismét sikerül emlékezetes élményt szerezni minden látogatóknak!

A rendezvény, mint mindig, ingyenes!

Schmitt Csilla

Győr

**„Gyere templomunkba: a bükkerdő ma vár,
a Csend harmóniája ott megint a lelkünkbe talál.”** *Wass Albert*

Meghívó

A Magyar – Japán Baráti Társaság győri csoportja
tisztelettel meghívja Önt a
JAPÁN KLUB következő összejövetelére,

A fák gyógyító ereje
c. vetítéses előadásra

Előadó: **Lajtmann Csaba** – környezetvédő,
a Reflex Környezetvédő Egyesület programvezetője

Házigazda: **Horváth Ferenc**, a MJBT győri klubvezetője

Mijazaki Josifumi: *Sinrin-joku, erdőfürdő, a japán módszer a testi-lelki egészséghez* című
könyv alapján magyar fákon, erdőkön keresztül bizonyítjuk,
hogy ha egy ráérős séta közben erősen ráhangolódunk a minket körülvevő természetre, az
rendkívül jó hatással lesz közérzetünkre, energiaszintünkre.

Helyszín: **Dr. Kovács Pál könyvtár és Közösségi Tér klubja**
Győr, Herman O. u. 22.

Időpont: **2018. november 5. (hétfő) 17 óra**

**„Ó, nézd a furcsa, ferde fát, mint hajlik a patakon át;
Ó lehet-e, hogy ne szeresd, hogy benne társad ne keresd?”** *Tóth Árpád*

Szeretettel várjuk Önt!

Horváth Ferenc

Kalligráfia

A magyar fotográfia napján, augusztus 29-én nyílt Sz. Kiss Martha és Zopcsák Ferenc közös kiállítása Albertfalván (1116 Bp, Gyékényes u. 45-47.), amely Márti Hokkaidón készített madárvilág- és természetfotóit ötvözte a képek tematikájához, valamint forma- és színvilágához is igazodó kalligráfiákkal. A kiállítást Dr. Vihar Judit és Maczkay Zsaklin szavai nyitották, az esemény fényét pedig Kenéz László sakuhacsi-előadása emelte.

A jelen tárlat főleg abból a szempontból egyedi, hogy Magyarországon ez az első, amely szerves egységként mutatja be két merőben eltérő vizuális alkotó munkáit, hiszen minden kalligráfia kifejezetten a hozzá kapcsolódó fotóhoz készült.

A fényképek japán tematikája két síkon is előtérbe kerül: egyrészt Hokkaidó vadvilága, a darvak, a japán makákó, szikaszarvasok és hattyúk képviselik azt a faunát, amellyel Japán legészakibb szigetén találkozhat az ember, de emellett sok fotó már-már tusfestéssel összetéveszthető képi világa viszi tovább a japános hangulatot.

A tárlat szeptember 17-e után bezár ugyan, de az alkotóknak feltett szándéka, hogy a jövőben egyéb helyszíneken is a közönség elé tárhassák a képeket, így biztosan lesz még alkalom megtapasztalni a kalligráfia és fényképészet ilyenfajta szimbiózisát. Az érdeklődők a Kizuna Magazin mellett a következő csatornákon is figyelemmel kísérhetik, hogy mikor hol lehet majd a képeket megtekinteni: Sz.Kiss Martha: Facebook és Instagram; Zopcsák Ferenc: "Shodo Station" c. Facebook-csatorna.

Zopcsák Ferenc

Origami

29. Nemzetközi Origami Találkozó

A Magyar Origami Kör idén ünnepli megalakulásának 30. évfordulóját. Az idei Nemzetközi Origami Találkozó 2018. augusztus 10. és 12. között visszatért a gyökerekhez, Kecskemétre.

A találkozó idei díszvendége Shoko Aoyagi japán origami művész volt. Shoko, a Magyar Origami Kör tagjaként, hosszú évek óta küldött rajzokat, amelyek alapján az érdeklődők néhány kedves figuráját már ismerhették. Az ünnepi alkalomra egy speciális origami magazin készült, amelyben kizárólag Shoko figurái és rajzai találhatók, borítóján egy kedves mackóval.

A Találkozó az ünneplésről és a visszaemlékezésről szólt. A vendégek első nap reggel a Szórákaténusz Játékmúzeumban gyűltek össze, ahol az alapítók nevében Kricskovics Zsuzsanna mesélt a kezdetekről, majd Sági Judit elnök vidította fel a társaságot néhány egyszerű, de nagyszerű modellel. A kecskeméti látnivalók közül a vendégek a gyönyörű Cifra Palotával ismerkedtek, majd interaktív bemutatón vettek részt a Leskowsky Hangszergyűjteményben. Minden program nagy tetszést aratott.

Este a díszvacsora előtt az egyesület korábbi elnökei, Kricskovics Zsuzsanna és Villányi Mariann mondtak köszönetet az elmúlt évtizedek alatt kapott belföldi és külföldi segítségért. Sági Judit elnök emléklapetteket és okleveleket adott át. Készült egy retrospektív fotó összeállítás korábbi találkozók emlékezetes pillanataiból. Minden résztvevő díszdobozos szív alakú „arany” gyűrűt kapott, amelyeket Erdődiné Kószó Éva lelkes tagunk hajtogatott.

Emlékek a 30 éves megemlékezésről

Az origami találkozót a résztvevők kiállítása is színesíti, alábbiakban lengyel és magyar alkotásokból látható egy kis ízelítő:

Horváth Hella alkotásai

Artur Biernacki modelljei

A hétvége origami oktatási óráiból mindenki kedve szerint választhatott. Volt, aki a kedves állatfigurákat, volt, aki a bonyolult geometrikus elemeket tanulta szívesen.

A szombat este fénypontja a 650 éves Kecskemét főterére szervezett program volt, amelybe a város lakói is bekapcsolódtak. A transzparens papírból készült origami modellekbe a helyszínen kis LED égők kerültek, majd ezeket felfűzve a növényekkel befuttatott oszlopok közé akasztották. A leszálló estét egyre több zöld lampionsor világította meg, amelyek még napok múlva is lebegtek a szélben.

A találkozó végén a díszvendég egy extra ajándékot kapott: Zsebe József Japánban is ismert origami művész megtanította Shoko Aoyaginak a méltán népszerű medve modelljének hajtogatását.

Zsebe József, Shoko Aoyagi, Villányi Mariann

A 30. Nemzetközi Origami Találkozó helyszíne 2019-ben várhatóan Pécs lesz.

Villányi Mariann

Magyar Origami Kör tb. elnöke

Megjelent a *Tulipános origami* (Cser kiadó, 2018) H. Vass Ildikó új origami könyve

A szerző hetedik könyve, amely nem csupán kézimunkaként tekint az origamira, hanem pedagógusoknak és családtagoknak ad ötleteket a terápiában történő felhasználáshoz.

Egy egyszerű alapformából szinte az egész könyv meghajtogatható. Így a gyerekek bátrabbak, mert az első hajtogatás után már egy ismert, korábban meghajtogatott alapforma elkészítésével újabb és újabb modelleket készíthetnek, akár kezdeti segítség után a szülők nélkül is.

A könyvben fejlesztőpedagógiai tanácsok és tapasztalatok is vannak a diszlexia, diszgráfia megelőzésére, sőt terápiájára. Az óvónőknek segítség a tervezésben, hogy feltünteti, milyen képességet fejleszthetnek a hajtogatás által.

H. Vass Ildikó nagyon örült, hogy a Nemzetközi Origami Találkozó japán díszvendége Shoko Aoyagi (aki korábban, lányoknak írt könyvében közölte Ildikó szív modelljének leírását), több darabot vásárolt az új könyvből, ajándékba japán barátai számára Magyarországról.

H. Vass Ildikó és Shoko Aoyagi

Fotók: Magyar Origami Kör

Harumi örül Ildikó új könyvének

H. Vass Ildikó
az MJBT veszprémi helyi csoportjának tagja

Kecskemét

Egy héttel ezelőtt vette hivatalosan is kezdetét a Kecskeméten 1988 januárjában megalakult Magyar Origami Kör huszonkilencedik országos és nemzetközi találkozója. A mozgalmas és látványos rendezvény csaknem 100 hazai és külföldi (köztük japán, holland, francia, lengyel és romániai magyar) résztvevővel zajlott. Tagjai között volt dr. Karlóciné Kelemen Marianne, valamint a japán díszvendég, Aoyagi Shoko is.

Egyesületünk rendes és pártoló tagjai közül Kricskovics Zsuzsanna, Dene Orsolya, Méhesi Éva, dr. Kriston Vízi József, valamint Placz József vette ki részét igen jelentősen a több hónapos előkészítő és mostani lebonyolító munkából. A sajtó rendszeres jelenléte, érdeklődése és híradásai igen jelentős támogatást nyújtottak a nyári "uborkaszegzon" hiedelme ellenére.

Sokan közreműködtek az augusztus 11-én, szombaton este hajtogatott 650 darab világító origami dísz végleges elkészítésében és felhelyezésében a főtéri Tér a Térben. Az érdeklődők és eddig távol lévők örömeire jelentjük, hogy a díszek nagy része továbbra is fent van és esti-éji fényben továbbra is élvezhető. Tervezzük azt is, hogy egy későbbi időpontban közös bontást tartunk és a saját készítésük alkotások mellett a többi jótékonyági céllal árusítjuk, amelynek bevétele az ősszel induló japán nyelvtanfolyam céljait szolgálná.

Hasonló céllal és a baráti együttlét újabb alkalmának teremtése céljából tervezzük szeptember 1-jén, szombaton délután az Intercooperation Kft. közreműködésével a Hotel Három Gúnárban egy japán sör és gin kostolót. Részletekkel hamarosan jelentkezünk. A nyelvtanfolyamot Kerényi József és az egy éves ösztöndíjas tartózkodásból nem sokára hazatérő Podmaniczki Kinga fogja össze és szervezi annak indítását; a háttér és feltételek megteremtését az elnök végzi a Japán Alapítvány támogatásával. A tanfolyamot szeptember végén, legkésőbb október elején indítjuk,

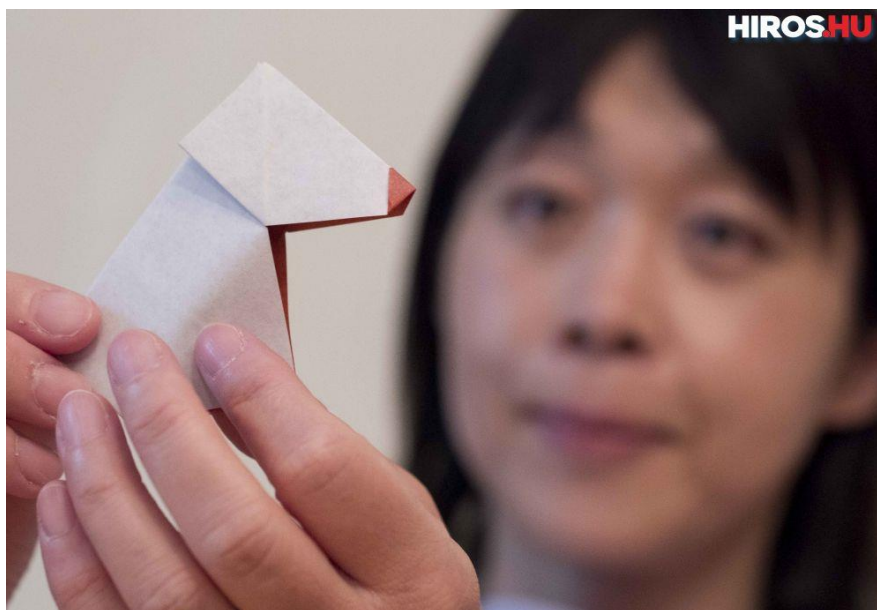
időpontja ismét a szokásos szombat délelőtt lesz. Helyszíneként a Katona József Gimnázium mellett a Csiperó székház is felmerült, ez is a napokban tisztázódik. Japán nyelvtanárunk, Tanaka Jukiko szenszei is bejelentkezett a napokban, így ő is erősíti a nyelvtanári stábot sokak örömeire.

A jövő augusztusban Aomoriban vendégeskedő Csiperós csoport (Team Yagimori) szeptember közepén tervezi első összejövetelét.

Nagy Rita (Szolnok), Fábián Zsolt (Mezőberény) és Sági Judit (Pécs) segítségével mód nyílt a Jokozava Jositaka és Gaál Kis Zoltán barátaink menedzselésével átmenetileg körünkhöz került kakedzsiku-anyag további kiállítására; segítségüket köszönjük!

Kérem s javaslom, kövessék nyomon egyesületünk Facebook oldalát, valamint a Magyar-Japán Baráti Társaság és a Japán Alapítvány hírleveleit.

Kriston-Vízi József dr. elnök

Fotók: Hiros.hu

ÚJ ROVAT

E számtól kezdve egy izgalmas, új rovatot indítunk a Kizunában **Biró Tamás lejegyezte** címmel, amelyben a Magyar-Japán Baráti Társaság kiemelkedő tagjaival ismerkedhetnek meg közelebbről. A rovatindító cikk ezúttal az idén 91 éves Vadadi Kornélt mutatja be.

Ezüst haj, arany szív

A Magyar Japán Baráti Társaság 1987-es megalakulása óta – a természet rendje szerint- számos jeles alapító és vezetőségi tagunk távozott az élők sorából. Pótolhatatlan mulasztás, hogy amíg tehettük volna, nem mutattuk be őket tagságunknak a Társaság újságjában.

Ezt a sort megtörve,- remélve, hogy talán folytatása is lehet - bemutatjuk egykori alapító és vezetőségi tagunkat, **VADADI KORNÉLT**, aki idén december 4-én tölti be kilencvenegyedik életévét. Budai otthonában beszélgettünk.

A Berzsényi Dániel Gimnáziumban érettségizett, majd okleveles vegyészmérnökként végzett 1952-ben és már 1953-ban elkezdett dzsúdót tanulni két mestertől, akik már a két világháború között is oktattak. Az ő edzője Vincze Tibor volt, aki az Újpesti Dózsában oktatott.

Volt még csapata a Vörös Lobogó Egyesületnek és a Testnevelési Főiskolának. Öt évig jár edzésre, amikor kitartását látva felkérték, hogy vegyen részt a Dzsúdó Szövetség munkájában. Ezt vállalta is, a bírói részleg tagjaként segítette az egyesület munkáját. Időközben folyamatosan tökéletesítve tudását letette a 4 danos vizsgát. Ötvenéves korában észrevette, hogy lassulnak a reflexei, az ellenfél akcióira kis késedelemmel tud csak reagálni. A kendő esetén 4 méterre vannak az ellenfelek és úgy gondolta, hogy ez a távolság megfelelő időt biztosít az akció kivitelezésére. A kendőzást hetven éves koráig űzte aktívan, közben pedig gyermekcsoportoknak oktatott dzsúdót. A gyerekek között rendkívül népszerű volt, tanítványai rajongtak érte, mert nemcsak sportolónak, de pedagógusnak is kiváló volt, akinek a haja ezüst és a szíve arany.

Időközben átesett két szívinfarktuson és a térdizületével is problémák adódtak, úgyhogy ismét váltott, ezúttal a kjúdóra, amely a japánok hosszú íjsportja. Öt év után úgy érezte, hogy a fizikai terhelést csökkentenie kell és elkezdett a Károli Gáspár Egyetemen kalligráfiát tanulni, amely kevésbé fárasztó, de ez is folyamatos tanulást, koncentrációt jelent, amellelt, hogy fejleszti, vagy szinten tartja a memóriát. Kinél hogy...

Az elmúlt év decemberétől különféle problémákkal kórházba került, ahol- ha visszafiataltítani nem is tudták - de korához képest elfogadható állapotba hozták.

A japán nyelvvel úgy ismerkedett meg, hogy már a korai edzéseken megtanulta a japán számokat és a gyakorlatok nevét is. Beleszeretett a japán műtárgyak szépségébe és a maga szerény anyagi lehetőségeihez képest vásárolgatni kezdte az itthoni műkereskedőknél felbukkanó tárgyakat. Mivel ezek közül elég sok volt a sérült, hozzákezdett a rossz részek restaurálásához, így kovácsolva a szükségből erényt.

A kendő versenyek alkalmából mindig rendeztek olyan japán műtárgy kiállítást, ami a japán művészettel kapcsolatos. Ezt az igyekezetet tapasztalva, 2004-ben császári kitüntetést kapott (a Felkelő Nap Rendje ezüst és arany csillagokkal, második fokozat), amelyet az egész világon csupán harminc ember kapott meg és Magyarországon csak kettő (a másik kitüntetett egy jezsuita szerzetes, aki évekig tanított Japánban).

A japán nyelvet Major Gyulától tanulta egy tanfolyam keretében a nyolcvanas évek elején.

Japánba úgy került, hogy egy japán kendős gyermekcsoport látogatott el Magyarországra és ő megszervezte, hogy a gyerekek tíz napig magyar családnál lakjanak, a vezetőjük pedig az ő családjánál.

Időközben Zsolt nevű fia is elkezdett kendőzni és megnyerte az első magyar bajnokságot. Ezért az a mester, akit ők a budai otthonukban elszállásoltak és vendégül láttak, meghívta Zsoltot egy évre Japánba. Kornél az Ifjúsági Utazási Iroda Szervezésében meglátogatta fiát Japánban. Itt kézről-kézre adogatva bemutatták Japán sok nevezetességét (Kamakura, Nikko). Csicsibuban egy kjúdós mesternél lakva egy rövid tanfolyamon megismerkedett a japán íjászat alapjaival. Közben fiának volt egy dan vizsgája Tokióban iaidóból. Ezt a rendőrség dodzsójában tartották. Meglepve látta, hogy a százhusz vizsgázó fele hatvan éven felüli volt. Elvitték egy idős klubba is, ahol hetven éven felüliek voltak a tagok. Később egy kjúdós csoport magyarországi gardírozásáért köszönetképpen ők is visszahívták.

Az első infarktus 1982-ben érte itthon, ezt egy ismerős kardiológus kezelte, a második viszont Japánban, Kiotóban. Számot vetett vele, hogy az egészségbiztosítását már a kórházba szállításával kimerítette volna, a kórházi kezelésre pedig rámehetett volna budai lakása. Reggel vett be aszpirint, nitroglicerint spricelt a nyelve alá és így pihengetve élt át egy hetet Kamakurában, majd az orvosi tanács ellenére repülőre szállt és hazarepült. Itthon sikeres bypass műtéten esett át.

Férfi felmenői ötven éves koruk táján haltak meg szívinfarktusban, ő is ötvenedik életéve táján kapta az elsőt. Öccsének is voltak szív problémái. Levonható tehát a tanulság, hogy a nem túl szerencsés genetikai adottságait sportos és tevékeny életmódjával sikeresen kompenzálta.

Zsolt fia elég későn nősült, így Kornél nyolcvan éves korában lett nagyapa, de azóta három eleven fiúunokája viszi tovább a Vadadi család örökségét.

A vele folytatott beszélgetést a kérdések elhagyásával tettem folyamatossá, végül szeretném megjegyezni, hogy közel harmincöt éves ismeretségünket a közös érdeklődés eredményezte. Az általam alapított bonsai klub vezetőségi tagjaként sokat segített munkámat és mindkét gyermekemet tanította dzsúdózni.

Mit kívánhatnánk neki egyebet, mint jó egészséget és további éveket, hogy még számos tervét megvalósíthassa.

Biró Tamás

Lőrinci diákok és a japán kultúra

A körülöttünk lévő világ megismerésének leghatékonyabb eszköze – a tudomány mellett – a művészet. Az alkotó munkát, az önkifejezést ezt a fontos módját érdemes már egészen fiatalon elkezdni, ahhoz, hogy később is értő figyelemmel forduljunk a környezetünk felé.

Ezt teszik a Lőrinci Hunyadi Mátyás Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, képző- és iparművészeti (népszerű nevén: grafika) tanszacos tanulói is.

Talán ennek a szemléletmódnak az eredménye, hogy a diákok egyre nagyobb érdeklődéssel fordulnak más, egzotikus világok felé, amelyben előkelő helyet foglal el a japán kultúra.

Az iskolában lassan hagyománnyá nemesedett az a szokás, hogy néhány kiemelkedő rajzkészséggel rendelkező diák – elsősorban a grafika tanszacos tanuló – alkotásait minden évben elviszik és kiállítják egy távolabbi vidéken.

A vizuális alkotómunka nem ér véget a rajz vagy festmény elkészítésével. Egy alkotás csak akkor válik igazán képpé, amikor az a kiállító-felületen méltó módon elhelyezve, a közönség elé kerül. Ezért nagyon fontos, hogy időről-időre bemutatkozási lehetőséget biztosítsunk a fiatal tehetségeknek, arra is lehetőséget teremtve, hogy felismerhessék képességeik határát, és egy reális önismeret birtokában dönthessenek életpályájukról.

A Tisza-tó partján elterülő Poroszló község az idén harmadik alkalommal adott helyet a lőrinci diákok tárlatának 2018. július 24-én. Egy tematikus kiállításra készültek, amelynek központi tárgya a japán képzőművészeti motívumok megidézése, az ázsiai öltözködési szokások megismertetése, valamint a modern vizuális közlési módokkal (anime, manga) készült képek bemutatása volt.

A kulturális értékközvetítő tárlat ötlete a tavalyi alkotótáborban született. Az akkor 7. osztályos diáklány, Bódi Viktória javaslata volt, hogy a következő kiállításnak Japán legyen a tárgya. A grafika tanszakit vezető tanár, Tóth Attila számára ekkor derült ki, hogy az iskolában jó néhány gyermek

évek óta érdeklődik az ázsiai ország képzőművészete iránt, és nem egy közülük a japán nyelv elsajátításával is próbálkozik.

Ettől kezdve tudatosan készültek az eseményre. Képeket, anime rajzfilmeket, mangákat nézegettek, ismerkedtek a japán tradicionális képzőművészettel, főleg az Edo-kor alkotásaival és az ukijo-e stílussal. A diákokat főleg Matsumura Keibun színes tusrajzai és Kacusika Hokusai fametszetei fogták meg. Az ő stílusukban is megpróbáltak rajzolni, festeni.

A magyarországi anime találkozó, a MondoCon nem csupán a japán rajzfilmek rajongóinak a gyülekező helye, de kitűnő motivációs terepe a távol-keleti kultúra megismerésének is. A legutóbbi eseményen a két legérdeklődőbb lőrinci diák, Bődi Viktória és Gerzsenyi Gréta is részt vett, akik anime jelmezbe öltözve élvezték a program nyújtotta játék örömét.

A Távol-Keleten rendkívül népszerű műfajnak az anime rajzfilmnek Európában és Magyarországon is állandóan növekszik a rajongó tábora. A japán animációs filmek és mangák témái egyszerűek, világosak és érzelemgazdagok: a jó és a rossz örökös harca, a társadalmi konfliktusok mesészerű feldolgozása, a szerelem és a barátság fontossága az életünkben. Ezeket az értékeket a fiataloknak könnyű megérteni, a főhőssel egyszerű azonosulni és nem nehéz a történeteket továbbgondolni. A poroszói kiállítás képanyagának jelentős része is az anime-műfajba sorolható.

A hat lőrinci általános iskolás tanuló mellett volt egy hetedik kiállító is, egy gimnazista diák, Gazsó Boglárka, aki évek óta intenzíven foglalkozik a japán tájképek, ázsiai motívumok vizuális felfedezésével. Ő hatvani Széchenyi István Római Katolikus Gimnázium és Szakgimnázium tagja, vendégként vett részt a tárlaton, munkáira a jövőben is számítanak a szervezők.

Az alkotó diákok a szűken vett japán motívumok mellett, az újszerű vizuális technikáikkal is bemutatkozhattak. Szakács Róbert színvonalas grafikái elsősorban egzotikus állatokat jelenítettek meg. Samu Laura és Garcia-Jakab Noémi a klasszikus – és modern festészeti technikákat ötvözték, korukhoz képest bravúros módon. Tarján Vivien szinte minden eddig megismert grafikai műfajt bemutatott a kiállított, attraktív képeivel.

Málnás Panna és Szakács Renáta tanulók a kiállítás szervezésében és lebonyolításában vettek részt, munkájukkal nagyban hozzájárultak a rendezvény sikeres megvalósításához.

Az augusztus 25-ig nyitva tartó kiállítás nagy lehetőségekre hívta fel a figyelmet a tehetséggondozó szakemberek számára is. A japán képzőművészet és hagyományok megismerése nem csupán a tanulók történelmi és társadalmi tudatát gazdagítja, de jelentősen növeli az alkotó diákok produkciós felületét is. Az első tematikus kiállításukat szeretnék tudásuk gyarapítása révén még színvonalasabb tárlatokkal folytatni. Tudják, hogy ez komoly szakmai kihívás, de a lőrinci iskolában azon dolgoznak, hogy a ma lehetőségét a holnap valóságává alakítsák.

Tóth Attila tanár

Fotók: Szűcsné Négyesi Éva

Olvasnivaló

Az újságíró archívumából: Így lett magyar Suzuki

Huszonöt éve avatták fel a Magyar Suzuki Rt. esztergomi autógyárát. Az erre emlékező jubileumi eseményre ide utazott Osamu Suzuki, a Suzuki Motor Corporation elnöke. Tekintettel arra, hogy a ma már csak archívumokban föllelhető előzmények az évfordulón különösen izgalmasak és érdekesek, Trom András kollégánk, az MTI egykori tokiói tudósítójának jelentéseiből és egyéb újságcikkekből állítottunk össze olyan információcsokrot, amely talán még azok számára is újdonság, akik kortársként megélték az esztergomi Suzuki-gyár létrejöttét.

„Legnagyobb meglepetésemre a minap futár csengetett otthonomban: Esztergomból hozott küldeményt, benne [egy] emléklappal. Nagyon meghatott a cég figyelmessége – mondja kollégánk, Trom András. – Ez készítetett arra, hogy az archív anyagaimat átnézzem és az Infológia rendelkezésére bocsássam. A «Mégis lesz Suzuki?» című tudósításom – 1989. október 29-én küldtem Tokióból – önmagában is nagyon érdekes, ipartörténeti szempontból. Külön pikantériája, hogy különösen a második részben, névtelen véleményre hivatkozott kommentárok és Osamu Suzuki sommás megjegyzésének idézése miatt megorrolt rám az MTI akkori főszerkesztője azzal az indokkal, hogy «nem volt jogom beavatkozni a magyar gazdaságpolitikába». Aligha sejtés csupán, hogy az általam nagyra becsült főnök kollégámnak föltről a fejére koppintottak. A főszerkesztő egyébként kiadta a tokiói jelentésem, amit azonnal átvett az egész magyar sajtó” – emlékezik a csaknem három évtizeddel ezelőtti történetekre Trom András.

A „Most vagy soha: Suzuki” (Népszava, 1989. november 30.) publikáció jól érzékelteti, miként fogadták az hírt a szerkesztőségek, hiszen a címadással («Most vagy soha: Suzuki») ők is nyomást gyakoroltak a döntéshozókra. „Talán nem szerénységtelenség feltételeznem, hogy a döntéshozatalban szerepet játszott ez a tudósításom is – mondja Trom András. – A többi megjelenés is jelzi, hogy végre felgyorsultak az események és öt év után megszülethetett a mindenképpen ipar- és gazdaságtörténeti Suzuki-megállapodás. Ezzel kezdődött a hazai személygépkocsi-gyártás meghonosítása és nemzetközi integrálódása.”

„Fontos adaléknak tartom – folytatja kollégánk –, hogy Horn Gyula, akinél még 1988 nyarán jártam, akkor külügyi államtitkár volt, és elmondta: a projektet a magyar járműipari lobb

akadályozza, mert attól félnek, ha megvalósul, kiderül, hogy még nálunk is lehet hatékonyan, világszínvonalon termelni...”

Mégis lesz Suzuki?

Trom András, az MTI tudósítója jelenti /Tokió, 1989. október 29. vasárnap

Lehetséges, hogy mégis lesz Suzuki-gyártó japán–magyar vegyes vállalkozás. Erre lehet következtetni a japán sajtóban a hét végén napvilágot látott hírekből. Eszerint a távol-keleti ország első számú kiskocsigyártó cégének az elnöke, Suzuki Osamu november elején Magyarországra utazik, hogy az érintett járműipari vállalatokkal és a kormány magas rangú képviselőivel dűlőre vigye a négy éve húzódó ügyet. Az Aszahi Simbun szerint a 143 millió dolláros közös vállalkozás 30 százalékát a Suzuki, 10 százalékát a C. Itoh, Japán legnagyobb kereskedőháza, és 60 százalékát magyar konzorcium fedezné.

A Mainichi Daily News szerint az ezer köbcentis Cultus típus képezné a magyar gyártási feltételekhez kifejlesztett változat alapját. Évi 50 ezer személyautó gyártásáról lenne szó, amelyben – az Asahi Evening News szerint – a leginkább az Ikarus lenne érintve.

Éppen négy éve, 1985 novemberében született az első ajánlat, amelyet többször módosítottak. Ennek ellenére a múlt évben már-már reménytelennek tűnt a terv megvalósítása, amelynek érdekében most újabb ajánlattal készül a Suzuki elnöke Budapestre. Az egyik új elképzelés szerint a motor kivételével minden alkatrészt Magyarországon gyártanának, három évvel a gyár üzembe helyezése után. Arról is szó lenne, hogy meghatározott hányadot Magyarország exportálna Nyugat-Európába. Bartha Ferenc, a Magyar Nemzeti Bank elnöke a Nihon Keizai Simbunnak adott interjújában szintén pozitívan nyilatkozott a Suzuki-projekt megvalósítási lehetőségeiről.

A japán személygépkocsi-gyártás meghonosítása Magyarországon azonban sokkal többet jelentene a belföldi piaci igények kielégítésénél. Az MTI tokiói tudósítójának erről Szeki Eidzsi, japán budapesti nagykövete nemrégiben kifejtette, hogy a Suzuki-együttműködés csak az első lépés lenne ahhoz, hogy Magyarország bekapcsolódhasson egy nagyszabású nemzetközi járműipari együttműködésbe. Amennyiben ugyanis a Suzuki-program részeként kialakulna a nyugati normáknak megfelelő színvonalú alkatrészgyártás Magyarországon, beleértve a kis- és középüzemi méretű háttéripart, úgy a magyar járműipar az angliai japán gépkocsigyártás számára jelenthetne alkatrész- és részegység-gyártó, beszállító bázist. Az ezredfordulón Angliában már 1 millió japán gépkocsit gyártanak majd, tehát sokkal többről van szó, mint a korlátozott magyar piaci igények középtávú kielégítéséről: olyan ipari szerkezetváltásról, amely a járműipar megizmosodása esetén a nyugati iparhoz való integrálódást tenné lehetővé - hangsúlyozta Japán budapesti nagykövete,

Az MTI tudósítójának szöuli értesülései szerint a General Motors ellenállása miatt több lehetséges elképzelés meghíúsult, ezért égető szükség lenne arra, hogy a lassan minden idők leghosszabb döntési eljárása címet kivívó Suzuki-ügy végre tető alá kerüljön. A négy éve húzódó ügy ugyanis alapjában kérdőjelezi meg a kormány döntésképeségét és a vállalatok modernizálódási készségét. A Suzuki elnökének magyarországi útja a japán cég részéről az utolsó kísérlet. Amennyiben most sem járnának sikerrel a tárgyalások, úgy nagy a valószínűsége annak, hogy a japán cég végérvényesen visszavonja ajánlatát, mutatnak rá tokiói gazdasági megfigyelők. (MTI, 1989. október 29., vasárnap 11:21)

Megszületett a Suzuki-egyezmény

Trom András, az MTI tudósítója jelenti /Tokió, 1990. január 9. kedd (MTI-TUD) - Megszületett az egyezmény a Suzuki személyautók magyarországi gyártásáról – jelentették be Tokióban a hírt, Kaifu Tosiki japán miniszterelnök január 15-én kezdődő történelmi magyarországi látogatására időzítve. Az alap-megállapodás aláírására maga Suzuki, Japán vezető kisautó gyártó cégének a névadó tulajdonosa utazik Budapestre. A 20 milliárd jen (mintegy 140 millió dollár) értékű járműipari együttműködés a legnagyobb japán beruházás, amire Kelet-Európában valaha is sor került.

A vegyesvállalati formában megvalósuló gyártás 10 milliárd jen (mintegy 70 millió dollár) tőkevonzatú, aminek 50 százaléka felett tulajdonostársként az Autókonszern Rt. magyar fővállalkozó rendelkezik, míg a tőke 30 százalékát a Suzuki cég, 10 százalékát a C. Itoh kereskedőház és további 10 százalékát a Világbank szakosított szervezete, az International Finance Corporation fedezi.

A beruházás megvalósításához igénybe vehető lesz a japán export–import bank által hazánknak nyújtandó 500 millió dolláros szabad felhasználású, alacsony kamatlábú hitele. A Suzuki-gyárat Esztergomban építik fel és 1992-ben 15 ezer darab gyártásával indul a termelés. 1994-ben már évi 50 ezer Swift típusú 1000, illetve 1300 köbcentis autó hagyja el a magyar Suzuki-gyár szerelőcsarnokát. A termelés azonban 100 ezerre is felfuthat.

A tárgyalások rendkívül sokáig elhúzódtak. 1985-ben érkezett az első Suzuki-ajánlat a magyarországi japán gépkocsigyártás meghonosítására, azonban később megszakadtak a megbeszélések. A japán kormány a két ország gazdasági együttműködésének a továbbfejlesztéséhez jelentős lendületet adó lépésként üdvözölte a megállapodás bejelentését. A külkereskedelmi és ipari minisztériumban (MITI) úgy értékelik a döntést, mint amely az ipari kapcsolatok elmélyítéséhez is jelentős hozzájárulás lesz.

Suzuki Osamu, a japán autógyár tulajdonos-elnöke a korszakos jelentőségű ipari hírt bejelentő sajtótájékoztatóján elmondta, hogy a magyar alkatrész-beszállítás aránya kezdetben 50 százalék lesz, de fokozatosan eléri majd a 70 százalékot. A motort a Suzuki szállítja.

A magyar alkatrészgyártást egyelőre nehéz lenne éves bontásban megadni, ezért abban állapodnak meg a magyar partnerekkel, hogy ezt a kérdést kölcsönösen rugalmasan kezelik majd. Azt is közölte, hogy export-célt konkrétan nem állapítottak meg, csupán abban jutottak egyezsége a magyar féllel, hogy hosszú távon igyekeznek az exporttal ellensúlyozni az importált alkatrészek költséget. Azt is bejelentette, hogy magyar részről kérték, hogy megfelelő exporttervet dolgozzanak ki.

A szakemberképzésről elmondta, hogy Indiában, ahol szintén van Suzuki-gyár, képzetlen munkásokat tanítottak meg arra, hogyan kell japán normák szerint autót gyártani, tehát kellő tapasztalattal rendelkeznek, ugyanakkor Magyarország esetében lényegesen könnyebb lesz a dolguk.

A japán–magyar járműipari együttműködés bejelentése a tv-hiradók élére került Tokióban. Az NTV állomás kommentárja egyebek között azt hangsúlyozta, hogy a Suzuki lesz az első környezetkímélő autó, amit Kelet-Európában gyártanak. A tudósítás arra is rámutatott, hogy

Magyarország a KGST munkamegosztás-kényszere következtében idáig csak autóbust és teherautót gyárthatott.

Trom András fenti cikkei, amelyeket a szerző bocsátott rendelkezésünkre, eredetileg az infovilag.hu oldalon jelentek meg egyben 2018. június 14-én.

Ogava Jóko: Lakást keresők figyelmébe!

Üdvözlöm irodánkban!

Kérem, helyezze magát kényelembe itt, a kanapén. Mindjárt hozunk Önnek hűtött innivalót és némi édességet. Van csokoládé, *sablé*, pillecukor, *marron glacé*, továbbá bajor krém, zselé, keménycukorka... Szinte bármivel szolgálhatunk. Ne fogja vissza magát, árulja el nyugodtan, hogy mihez van kedve!

Mellesleg jól sejtem, hogy lakásnézőbe érkezett hozzánk?

Jaj, bocsásson meg! Ostobaság volt rákérdeznem, hiszen ez nyilvánvaló, én magam helyeztem ki az ingatlaniroda feliratát!

Időnként akadnak ügyfelek, akik véletlenül tévednek be hozzánk. Amint Ön is láthatja, nem ragasztottunk ingatlanokról szóló ismertetőket a kirakatba, és a telefonkönyvben sincs hirdetésünk. Ebben az elhagyatott sikátorban, a főúttól távol vezetjük az egyszerű kis irodánkat. Bizonyára más ingatlanosnál is akad a fiók mélyén két-három kopott, elfeledett épület, ahová hosszú évek óta nem találni lakót, de azt hiszem, ez a mi irodánkra különösen jellemző. Elvégre olyan helyen nyitottuk meg az üzletet, ahol egyébként nem jellemzőek az ingatlan kereskedések. Előfordult például, hogy régi bútorüzletnek nézték a boltot. Volt olyan, aki magánnyomozói irodának hitte! És be kell vallanom, nemrégiben azzal is beállított hozzánk egy vendég, hogy ez ugye egy temetkezési vállalat.

Szóval jobbnak láttam rákérdezni, csakis a biztonság kedvéért. Tehát nem antik bútort keres, esetleg egy szeretőt, akivel megcsalták, vagy netán halottas kocsit, hanem megfelel Önnek egy lakás?

Van még egy aprócska tényező, amit úgy érzem, kötelességem ismertetni Önnel. Nem szeretnénk rossz benyomást kelteni, mintha mi afféle zűrös ingatlaniroda volnánk. Amennyiben gondatlan ingatlanost óhajt látni, a vasútállomás előtti bevásárlónegyedben akad nem is egy! De ha már elment mellettük, és elfáradt egészen hozzánk, úgy hiszem, kötelességem ismertetni Önnel az üzletünk körülményeit.

A mi munkánk tudniillik nem abból áll, hogy meghallgatjuk az ügyfél kívánságait, és annak megfelelően mutatunk neki ingatlanokat. Épp ellenkezőleg! A feladatunk, hogy olyan lakót találjunk, akik megfelel az adott lakásnak.

Az ember mindenféle álmodat dőlget a házról, ahol élni szeretne, csak hogy egy háznak épp úgy megvannak a saját kikötései. Hiszen minden épületnek van múltja, története, sajátos körülménye. Ezeket mi mind meghallgatjuk, közösen átgondoljuk, és legvégül átadjuk a kulcsot az ideális lakónak. Az a sikerélmény pedig semmihez sem fogható érzés.

Tudniillik egy lakás nem elégedetlenkedik, nem okoz problémát, nem tesz mást, csak fenntart egy teret. Türelmesen vár, hogy végre beköltözzön valaki, aki tényleg érdemes rá. Sajnos azonban, az ember nem képes úgy kiismerni önmagát, mint egy lakás. Bedől a mutatós külsőnek, és pillanatnyi lelkesedésből kiválaszt egy üres szobát. Kifizeti az értékes házat, holott ha visszafogná magát, észrevenné azt a részletet, ami miatt többé vissza se akarna térni ugyanoda... Micsoda ostoba történet!

Holott valójában alig akad olyan hely, ahol a ház szelleme ténylegesen befogadja az adott lakót. Egy emberélet során egyszer vagy kétszer tán, ha megesik ilyesmi. Rengeteg szerencsétlen úgy éli le az életét, hogy nem is talál megfelelő lakásra. Az emberek olyanok, akár az elveszett gyerekek: bolyonganak, keresik az otthont, amely csak rájuk vár. Mi pedig afféle apró útjelző táblák volnánk ehhez az barangoláshoz.

Vajon minden világos most már? Ez egy olyan ingatlaniroda, ahol szabadabban válogathat a különféle édességek közül, mint a lakások közül. Először is törölje hát el mindenféle elképzelését! Ez az első lépés. Így tudja teljesen megújult formában, kitisztult füllel meghallgatni, miről mesélnek ezek az épületek. Az ő emlékezetük sokszor képzeletet felülmúló, távoli világokba vezet majd el Önt. Hiszen amit ők látnak, azt a mi szemünk nem is képes befogadni. Olyan érzés átlapozni egy-egy épület aktáját, mintha csak egy eposzi költeményt olvasnánk.

Akkor tehát, kérem, válasszon tetszés szerint az akták közül. Helyezze magát kényelembe, ameddig csak ideje engedi. Akár egész éjszaka itt maradhat! Amint láthatja, nincs különösebb nyüzsgés az irodánkban, így a többi ügyfél miatt sem kell aggódnia. Én visszavonulok oda, a függöny mögé. Hívjon nyugodtan, ha bármiben segíthetek!

1001. sz. Ingatlan: Lopótök-kúria

- Az Y magánvasútvonal E állomásától 15 perc autóbusszal. Leszállás az XX kórház előtti buszmegállónál, gyalog 20 perc.
- Szellőzés, fényviszonyok és kilátás szempontjából meglehetősen rossz.
- Tartozékként számtalan lopótök termék jár hozzá.

Amint a neve is mutatja, lopótök lakásról van szó. Itt nem csupán szimbolikusan ültetett kerti növényként értendő a lopótök: ez az épület csakis a lopótökökért létezik.

Eredeti tulajdonosa világhírű lopótök-művész volt, aki a kertjében termesztett lopótökből készítette el műalkotásait (állatfigurákat, bábukat, edényeket stb.), ezeket hangszerré fejlesztette (vonós, fúvós, ütős stb.), majd koncertet szervezett és lemezt adott ki. Eleinte csupán a kert

sarkában természetett lopótököt, de kiváló lopótök-művész léteére jól választotta meg a helyet: a talaj éppen megfelelő volt. A lopótök szabadon növegett, és mire észbe kapott a művész, már eltakarta a háztetőt. Szára túlnőtt a házon, vastag leveleivel befedte az ablakokat, és az előszobai ajtót is elővigyázatosan kellett kinyitni, nehogy lefejeljen az ember egy alálógó lopótököt. Akik áthaladóban bepillantanak a kerítés túloldaláról, észre sem veszik, hogy itt egy otthon áll. Bárhogy erőltetik szemüket, nem látnak mást, csak lopótökök rengetegét.

A művész agglegényként töltötte életét. Lányát, aki annyival fiatalabb volt nála, hogy akár az unokája lehetett volna, kinevezte titkárnak, a lopótökök gondozását pedig a tanítványaira bízta. Csakhogy idővel elromlott az egészsége, már nem volt képes dolgozni, s lassacskán a hírnevét is elvesztette. Ekkor a titkár és a tanítványok kivettek minden pénzt a széfből, majd eltűntek, egy pillantást se vetve a lopótökökre.

A magányosan maradt művész számára a lopótökök jelentették az egyetlen vigaszt. Elválaszthatatlan társai lettek a hosszú évek alatt. Olyasféle kapcsolat volt ez, hogy a művész csukott szemmel is érezte a jelenlétüket. Hiszen mégiscsak egy lopótök rezidenciáról van szó, ahol a lopótökök állandóan vele voltak. Nem kellett ehhez találkozási megbeszélni, és elmenni otthonról. Az ablakot borító, rozsdaszínű levelek társalogtak a művésszel, a késő tavasszal nyíló virágok hírt hoztak neki az évszakváltásról, és a tökök éppen olyan formára nőttek, hogy lágyan az arcához simultak.

Természetesen a művész is sokat fáradozott a lopótökökért. Nekik szentelte minden maradék erejét. Így próbálta jóvá tenni, hogy korábban olyan szörnyen bánt velük, és a műalkotásaihoz használta fel őket. A lopótök rendkívül jószívű növény: minél több szeretetet kap, annál nagyobbra nő. Ebben is különbözik a csaló titkártól és a tanítványoktól.

Magvetés, a palánták karózása, hónaljhajítások kicsípése, műtrágyázás, mesterséges beporzás, a termés begyűjtése, aztán kivájni a tököt, majd kiszárítani...

Rengeteg volt a hálátlan munka. A művész reggel, amint felkelt, először is felvette a napellenző sapkáját, felhúzta a kerti kesztyűt, félrehajtotta az útjába eső hajításokat, majd kiment az előszobai ajtón, hogy szemügyre vegye a lopótököket. Akkor volt a legszomorúbb, ha talált egy-egy beteget. A különféle kártevő rovarok, mint a levélbogár (nem tud egyenesen haladni, ezért eszetlen köröket rajzol a levélbe, miközben kirágja) vagy a bagolylepke lárvája (a termés héját pusztítja el) mellett a lisztharmat is ügyelni kellett (a leveleken fehér foltok jelennek meg, mintha liszttel szórták volna be őket). A lopótök levele szív alakú. Ha a levelet betegség éri, egészen olyan, mintha a lopótök szívét érné valamiféle sérülés, és a művész ettől mélységes bánatba zuhant. Nem bírta rávenni magát, hogy a szeretett lopótököt szennyező vegyszerekkel kezelje, ezért egy saját fejlesztésű, ecet alapú ellenszerrel, egyesével fújta be a leveleket.

A legnagyobb odaadással azonban a mesterséges beporzást végezte. A lopótöknek vannak ugyanis hímvirágú és nőivirágú virágai, és ha ezek nem egyszerre nyílnak, elmarad a megtermékenyítés. A virág ráadásul éjszaka nyílik, és egyetlen nap alatt elhervad. Azon az

egyetlen éjszakán múlik tehát, hogy lesz-e termése a lopótöknek, vagy sem. A művész számára ez olyan volt, akár Orihime és Hikobosi mítosza.¹

Saját, vénséges keze felelt a pillanatért, amin az múlt, hogy lesz-e új termés ebben a világban. Remegő, ráncos keze afféle Égi eszköz volt. E gondolatra olyasfajta magasztos érzés kerítette hatalmába, amelyet művészként sosem élt át.

Széthajtotta a hímivarú virág szirmait és egy ecsettel felszedte a porzóról a virágport. Ezután ujjával összecsípte a nőivarú virág csészeleveleit. A váratlanul lecsupasztott bibe szégyenlősen megremegett, nedvesen felragyogott a hold fényében. A művész végigsimította az ecsettel.

Sehol egy lélek, csendes a környék: senki sem sejti, miként sürgölődik a művész a lopótökökért. A virág mélyén már hang nélkül készülődik a duzzadó, új termés. A művész nyelve hegyével lenyalja az ecseten maradt virágport.

Mikor már semmi sem maradt a tehetségéből, amivel a lopótök műalkotásokat készített, akkor is ugyanúgy foglalatoskodott az érett lopótökök begyűjtésével és kiszárításával, mint korábban. Ha ugyanis kivájta a lopótök belsejét és aztán kiszárította, azzal örökre tartósítani tudta. Így tette halhatatlanná a lopótököket. Ez az utolsó lépés azonban közel sem volt olyan romantikus, mint a mesterséges beporzás. A fogyasztásra alkalmatlan termés húsának és magvainak eltávolítására egyetlen módszer létezik: a rothasztás. Ehhez először is fúrógéppel lyukat fúrt a tökébe, majd rothasztógombával kevert földet helyezett bele, felöntötte vízzel, és aztán várt, míg a tök belseje péppé mállott. Miután megbizonyosodott róla, hogy kellőképpen lebomlott a tök belseje, eltávolította azt, és kidobta. Így csak a héj maradt meg, amely ellenállt a rothadásnak.

A rothadó lopótök jellegzetes bűzt árasztott. Makacsul beivódott a férfi hajába, körmei alá, s persze kíméletlenül belengte az egész környéket is.

Egy fátyolfelhős tavaszi reggelen fedezték fel a néhai lopótök-művész holttestét. Az egyik szomszéd fogott gyanút és jelentette, miután a lopótök megszokott bűze mellett megjelent valami más jellegű szag is, a kiérkező tűzoltók pedig megerősítették a halálesetet. Markában a mesterséges beporzáshoz használt ecsetet szorongatta. A lopótök-rezidencia lakó nélkül maradt.

Az utolsó beporzás termése nyárra érik be. Keressük a lopótök-rezidencia új lakóját, aki leszedi a termést, kirothasztja a belsejét és aztán tartósítja a héját. Továbbá, megmetszi a lopótök szárát, kiírtja a kártevőket, elvégzi a műtrágyázást, és beporozza a nőivarú virágokat. Olyasvalakire van szükségünk, aki szeretni fogja a lopótököket, és a teljes életét a nekik szenteli.

Fontos megjegyezni, hogy a lopótökök meglepő sebességgel növekszenek, naponta nagyjából tíz centimétert, ezért a szármetszés elhanyagolása testi sértést von maga után. Óvnánk bárkit attól, hogy megvegye az ingatlant, azt gondolván, ha később belefárad, legfeljebb nem gondozza tovább a lopótököket. Az előző tulajdonos halálának oka tudniillik száraz általi fulladás volt. Azt feltételezzük, hogy munka közben lábát törte, és mivel nem tudott mozogni, idővel a nyaka köré tekeredtek a lopótök hosszúra nőtt ágai. Végezetül szeretnénk tehát ezt a pontot különösen kiemelni.

1002 sz. Ingatlan: Sakktábla-kúria

-Gépjárművel 90 perc alatt megközelíthető a kikötőtől.

-Fürdőszoba, vécé, konyha nincs.

-Csendes.

8x8=64 fekete és fehér színűre festett, elválasztott szoba, négyzet alakúra rendezve. Ízlés szerint hívható vagy kiüthető a király, királynő, futó, huszár, bástya, gyalog, vagy bárki, ebben az emberi sakkjátszmára alkalmas otthonban.

1003 sz. Ingatlan: Kör alapú otthon

-A városi üzemeltetésű metró L vonalának B állomásától 40 másodperc gyalog.

- Vasbeton szerkezetű, háromemeletes épület.

- Meglehetősen kicsi beltér.

- Különösen ajánlott kerekded, pufók személyeknek.

A házalakot mondani sem kell, de a beltér minden része szintúgy kerek. A kapu, az előszobai küszöb, az ablak, a lépcső, az eresz, a fürdőkád, a tükör, a veranda, a mosogató, a lámpa... szóval, tényleg minden. Az eredeti tulajdonos egy él-fóbiában szenvedő lány volt. Félelme eleinte csak vágóeszközökre, villákra, töltőtollak hegyére, és egyéb szúrós eszközök élére terjedt ki, idővel azonban romlottak a betegség tünetei, míg végül képtelen volt elfogadni bármit, ami szögletes. Többé nem tudott könyvet olvasni, zsebkendőt használni, vagy akár kockacukrot tenni a kávéjába. Még a vaj sarka is olyan volt számára, mint egy végzetes fegyver, amely képes lenne kiszúrni a szemét, és aztán kivájni a húsát.

Akárhová ment, követte a félelme. A városban sétálva körülvették a jelzőtáblák és a betonkerítések. Úgy gondolta, a gépkocsi rendszámtáblája mellen fogja döfni. A parkban ott voltak a libikókák és a padok. A tornyosodó mászóka a koponyáját fogja szétzúzni. Amikor hazaért, rettegett, hogy a szögletes bejárati ajtó összepréseli a tüdejét. A lány rövidesen nem tudott egy lépést sem tenni a szobájából. Fejére húzta a takarót, s fagyosan reszketett egész nap. Ekkor észrevette, hogy a takarónak is van sarka, és rátört a rettegés, hogy az a bizonyos sarok majd felfeszíti az száját, és kitepi a nyelvét. A lány hideg verejtékben úszó kezével feltekerte a takaró csücskeit, ragasztószalaggal rögzítette őket, és úgy-ahogy ovális alakot formázott. Szíve szerint persze vadul levágta volna azokat a szörnyű sarkokat, de nem volt ollója.

A lány ráébredt, hogy a közeljövőben már arra sem lesz képes, hogy szögletes szobában, szögletes házban lakjon, és még mielőtt ez bekövetkezne, építenie kell egy kerek házikót. Máskülönben nem lesz többé helye e világban.

Semmiképp sem vágyott fényűző otthonra. Nem volt baj számára, ha szűkös, nincsenek rajta felesleges díszek, és olcsó az alapanyaga. Egyetlen kívánsága csupán az volt, hogy legyen kör alapú a ház.

Míg várt, az ujjain számolta, mikorra készül el az új ház. A betegsége tünetei napról napra rosszabbodtak, és világossá vált, hogy elérte a határt. Már a szemét is alig nyitotta ki. Csukott szemmel valamelyest megmenekült attól, hogy észrevegye a veszélyt, amit a különféle élek jelentettek. Persze így is oda kellett figyelnie mindenre. Reggel megmosta az arcát egy kerek szappannal, majd hajgumival összefogta haját, és evett egy kerek kenyérszeletet. Napközben a Föld formájáról meditált elmélyülten. Amikor beesteledett, szójababot, paradicsomot és *umebosit* vacsorázott sörrel. Nem tudván, hogy hol leselkednek rá különböző élek, állandó rettegésben töltötte életét.

És aztán végre-valahára elérkezett a nagy nap. Elkészült az új otthona. A lány csukott szemmel, az építész kezét fogva jutott el az épületig.

– Nyissa ki a szemét, és vessen rá egy pillantást! – szólt az építész magabiztosan.

A lány félénken felnyitotta szemét. Az átellenes, vakító fényben lassanként egy körkörös ház rajzolódott ki.

Henger alakú volt. Még hozzá olyan pontos volt ez a henger, akár az iránytű. Az itt-ott elhelyezett körablakok helyét leszámítva nem voltak rajta csúnyán kiemelkedő tartozékok, letisztult kört írt le. A lány önkéntelenül is odaszaladt, és két karjával átölelte a ház külső falát. Elég volt a két karja ahhoz, hogy átölelje az épületet, annyira kicsi volt.

"Végre megkaptam az otthonom! Többé már semmiért sem kell aggódnom. Rendesen, nyitott szemmel élhetem innentől az életem" – gondolta a lány, és nem bírta visszatartani örömeiben túlcorduló könnyeit.

– Ha megfelel Önnek, akkor a költözés ünnepére most felhelyezheti a névtáblát a bejárati ajtóra. A névtábla természetesen kör alakú. A felszerelés pedig csak afféle formalitás, elég annyi hozzá, hogy egy parányit megforgatja a csavarhúzó.

Az építész ezzel átadta a lánynak a csavarhúzót. Abban a pillanatban elakadt a lány lélegzete. Felvisított, elhajította a csavarhúzót, majd azon nyomban összeesett. Bele is halt a megrázkódtatásba.

E szegény lányt úgy érte utol a végzet, hogy még lábat sem vethetett a hőn áhított kerek házban. Olyan lakót keresünk, aki megtiszteli az emléket, és semmilyen éles tárgyat nem visz a házba, tiszta, kerek életet él.

Úgy tartják, még életében a következőképp álmodozott a lány az új otthonáról:

"Milyen jó érzés lehet egy kerek szobában aludni! Mély nyugalom ölel körbe, s a legkisebb aggodalmam is szertefoszlik. Ha kör alapú szobában alszom, a kör átmérőjét képzem. A kör önmagába zárul, semmihez sem kapcsolódik, se kezdete, se vége. A tökéletes forma. S mégis,

bárhogy próbálná valaki lemérni a területét, sosem kapná meg a választ, hacsak nem szoroz velem, az átmérővel, a 3,141582653589... értékű végtelen számmal. A kör közepén tehát végtelenné válik a létezésem. Én, a magam apró, mihaszna voltában végtelenné válhatok! Csodával határos boldogsággal tölt ez el.”

1004. sz. Ingatlan: Lilian Kastély

- Az állami vasútvonal W állomásától 17 perc séta.
- Hatalmas kert. Van tó.
- Különösen ellenálló, kétméteres kőkerítés.

Lilian (óriásteknős/nőstény/születési hely: Galápagos-szk./ születési év: kb.1835/ testsúly:160kg/ testmagasság:110cm) lakóhelye.

A lakás egy részében Lilian él, eltávolítására nincs mód. A lakás megvételével tehát egyúttal Lilian örökbefogadását jelenti, és aki Liliant szeretné megszerezni, annak meg vásárolnia ezen ingatlant. Lilian nem egy szokványos óriásteknős. Darwin, a természettudós személyesen fogta el Galápagos-szigeteken és hozta át az Egyesült Királyságba, ahonnan a tulajdonosának folyamatos cserélődése révén bejárta Marokkót, Görögországot és Indiát is. Végül 20 éves korára sikerült eme pedigres teknősbékának a jelenlegi otthonában letelepedni. Külön kiemelandó, hogy a ma élő legöregebb állatként van számon tartva, becsült kora meghaladja a 170 évet, és ezzel a Guinness Rekordok könyvébe is bekerült.

Lilian gondozása nem bonyolult feladat. A kerti vadnövényekkel táplálkozik, szeret napfényben sütkérezni és éjszaka egyedül alszik. Jó eszű, kerüli a bajt. Mindemellett bájával kivívja az ember szeretetét.

Békés lelkű élőlény, mivel szülőföldjén, a Galapagosz-szigeteken nem volt természetes ellensége, nem ismertek számára olyan érzelmek, mint a bizalmatlanság, gyanakvás, vagy agresszivitás.

A “Lili” megszólításra jobban hallgat. Amikor simogatásra vágyik, mellső mancsát a térdre helyezi, teljes hosszában kinyújtja a nyelvét, és szájon nyal.

Lili nyelvének felülete meglehetősen érdes és ázott zokni szaga van. Vidám kedvében, séta közben rákacsint arra, akivel összetalálkozik a tekintete. Amikor megijeszti, mély levegőt vesz, és torkából szellentéshez hasonló zaj távozik. A hang hallatára szégyenlősen meglapul a fűben.

Csak hogy ez a teknősbéka mégiscsak Darwin felfedezése, és mint a világ legöregebb teknősbékája, elkerülhetetlenül is jár vele néhány feladat.

Először is, a kert gondozását a természetre kell hagyni, mindenféle indokolatlan emberi beavatkozás nélkül. Lilian csaknem 150 éve ebben a kertben tengeti életét. A lábát sem tette ki a kertből soha. E 150 év alatt teste teljes mértékig a kerthez idomodott. Az új lakónak tilos tehát

puszta kedvtelésből virágokat, zöldségeket ültetnie! Legyen szó bármilyen rút gyomnövényről, az éppen Lilian kedvenc ünnepi lakomáját jelentheti.

A második vele járó feladat évente egyszer, augusztus 8-án fogadni a Guinness Rekordok Könyvének vizsgáló megbízottját. Ez a helyi megbízott ellenőrzi, hogy Lilian további egy évet túlélte, és a rekord megújítható. Lilian nem cserélendő másik teknősbékára, ugyanis a vizsgáló megbízott különféle testi jellegzetességei alapján be tudja azonosítani. Ezen jellegzetességek sorát a tulajdonos előtt is titokban tartják, hiszen ha bárki megtudná, lehetőséget nyújtana a csalásra. A Guinness Rekordok Könyvét övező vizsgálat rendkívül szigorú. Azt hinnénk, hogy Lilian páncéljának a mintázata, mancsának foltjai, fogainak elrendezése kerül ellenőrzésre, valójában azonban a vizsgáló hölgy már abban a pillanatban levonja következtetéseit, amikor belép a kertbe. Tudniillik, jó viszonyt ápol Liliannel. Évente csupán egyszer találkoznak, Lilian mégis megismeri őt az arcáról, és amint megpillantja, teljes sebességgel elindul felé. Olyannyira igyekszik, hogy összeakadnak lábai. Végül átölelik egymást a hölgygel, arcuk összeér, és örülnek, amiért újabb egy év után jó egészségben találják egymást. Az ember és a teknősbéka testfelépítése igencsak eltérő, így az ölelkező alakjuk mókás látványt nyújt, és sokakból nevetést csal elő.

Természetesen az új tulajdonosnak kötelessége fogadnia a megbízott vizsgálót. Az a bevett szokás, hogy a tulajdonos vendégül látja ebédre a kertben. A megbízott vizsgáló kedvenc ételei közé tartozik a gratinírozott spárga, a folyami hal *à la meunière*, a marhahús szelet és a diósálata. Mérsékeltén szereti a bort is. Az asztalt Lilian kedvenc fehér vadvirágainak közelében kell megteríteni, hogy ő is részt vehessen a vacsorán, a megbízott vizsgáló lába közelében.

Végezetül, amint a megszokottnál erősebb kőkerítésből is sejthető, a legnagyobb figyelmet a szökésre kell fordítani. A furfangos teknős bárhol is talál egy hézagot, ott azonnal lyukat ás, hogy egy új világ felfedezésére induljon. A gondatlanul nyitva feledett kapun egész egyszerűen kisétál. Csakhogy ahhoz sajnos nem elég okos, hogy a hazautat megjegyezze!

Szeretném, ha ezt most elképzelné! Tegyük fel, hogy az Ön figyelmetlenségéből adódóan nyoma vész a világ legöregebb teknősbékájának. Talán egy vásott gyerek bottal ütlegeli, vagy elüti egy autó és darabokra törik a páncélja. Ugyebár igencsak aggasztó helyzet. Mi lenne, ha ebből a mulasztásból adódóan a világrekordot se tudná megtartani? Az önvád súlyával sokkal nehezebb lenne megküzdeni ezután, mint egyszerűen kulcsra zárni a kaput!

Megfelelő lelki erővel kell rendelkeznie annak, aki megvásárolja ezt az ingatlant, hogy állni tudja a különösen nagy nyomást. Lilian a világ milliárdnyi élőlénye közül az egyetlen, amely látta 170 évvel ezelőtti világunkat, hallotta annak minden hangját. Páncéljában hordozza távoli napok emlékképeit, melyekről senki más nem tudhat. Ő, az egy szem, némán sétálgató Lilian. Olyan személyt keresünk, aki képes igazodni Lilian 170 éves korához.

Nem egészen ide tartozik, de a Guinness Rekordok Könyvének megbízott vizsgálója egy keskeny arcú, magas homlokú, gyönyörű, ifjú hölgy, hófehér fogakkal és csillogó szemekkel.

1005. sz. ingatlan: Matryoska baba-ház.

-A csatorna kikötőjének közvetlen közelében található.

-Tökéletes hangszigetelés.

A bejárati ajtón át egy újabb bejárati ajtóhoz érkezünk, amit ismét egy ajtó követ. Ezt néhányszor még meg kell ismételni, hogy az ember végül bejusson az aprócska házba. Az ingatlan tökéletes védelmet nyújt házaló ügynökök és tolvajok ellen, ugyanakkor fennáll a veszély, hogy a vendégségbe érkező, türelmetlenebb barátoknak befelé menet elegük lesz, és inkább hazamennek. Az igaz barátok azonban így is meglátogatják az itt lakót.

Nos, mit gondol? Talált olyan ingatlant, amely felkeltette az érdeklődését? Ne habozzon, ha úgy érzi, hogy tökéletesen passzol Önhöz ezen épületek bármelyike! Abban az esetben rögvest hozom is a kulcsot.

Fordította: Hrabovszky Dóra

Az alábbiakban az elmúlt időszak eseményein készült képekből szemezgetünk:

Fotók: Borsányi Klára, Szende Györgyi és Hartai András

Szerkesztő: HORVÁTH ALÍZ (holiza5@gmail.com)

A Kizuna következő száma várhatóan 2018. december első felében jelenik meg. Cikkeiket, hozzászólásaikat november végéig küldhetik el **Horváth Alíz** főszerkesztőnek (holiza5@gmail.com). Aki fel szeretne iratkozni naprakész e-mail levelezőlistánkra, az az mjbt-subscribe@yahoogroups.com címre írjon levelet! Honlapunk: <http://mjbt.hu> és www.facebook.com/mjbt.hu.

KIZUNA – megjelenik negyedévente. Alapította Szentirmai József. Kiadja a Magyar-Japán Baráti Társaság. (Nemzetek Háza, Budapest, VI. Bajza u. 54.)

A Magyar-Japán Baráti Társaság helyi csoportjainak és tagozatainak elérhetőségei:**Dunaújváros:** Németh Irma. E-mail: cirmi63@gmail.com**Győr:** Horváth Ferenc. Cím: 9023 Győr, Ifjúság krt. 35. Tel. (munkahely): 96/516-675

Mobil: 70/705-6262 E-mail: horvferivk@freemail.hu

Gyula: Gyula MAPON Gyulai Magyar-Japán Kulturális Egyesület (mapon.gyula@gmail.com), Fodor György (alapító elnök: georgefrill@gmail.com; 06-20-397-0344); Hankó Ferenc (alapító alelnök: foknah@gmail.com; 06-30-486-2170)**Kecskemét-Aomori Baráti Kör:** Kriston-Vízi József

E-mail: kristonstern@gmail.com.

Keszthely: Móroczné Komáromi Gyöngyi. Tel.: 30 629 4038 E-mail: gyongyi@jmik.hu

Web: www.jmik.hu

Miskolc-Görömböly: Dr. Ujaczki Tibor. E-mail: ujaczki@citromail.hu. Cím: 3516 Miskolc, Szolártsik tér 4.**Pécs:** Wogerné Sági Judit. Tel.: 30 901 3254 E-mail: sagi.judit@gravirtechnika.hu**Székesfehérvár:** Schwerlichowszky László. Cím: 8000 Székesfehérvár, Tóvárosi ln. 50.III.10.

Tel.: 06/20-9316-117; 20/278-7024 (l./fax: (36) 22/505-544)

E-mail: schwerly@t-online.hu Web: www.magyarjapanklub.hu

Szentendre: Bassa Zoltán. Tel.: 06 30 9351256 E-mail: zoltanbassa@gmail.com**Szolnok:** Kovács Mihály. E-mail: misi-bacsi@freemail.hu**Szombathely:** Schmitt Csilla. Tel.: +36309579059 Fax: +3694321384

Cím: 9700 Szombathely, Jókai Mór u. 5. Web: http://mjbt-szombathely.hu/

Vác: Gyarmati Péter. E-mail: leiningen@freemail.hu**Zalaegerszeg:** dr. Szigethy István, Tel: 30/9373894, E-mail: szigethyi@freemail.hu**Veszprém-megyei Magyar-Japán Baráti Társaság:** Kutics Károly.

E-mail: kutics.karoly@chello.hu

Tagozatok és vezetőik:**Gasztronómiai Tagozat:** Borsányi Klára. E-mail: borsanyi.klara@gmail.com**Haiku Tagozat:** Vihar Judit. E-mail: jvihar@gmail.com**Ikebana Tagozat:** Hajnal Krisztina. E-mail: krisztinahajnal@gmail.com**Japánkert Tagozat:** Dani Zoltán. E-mail: dani.zoltan@gmx.net**Japán öltöztetés Tagozat:** Csalló Edina. E-mail: a2yuki@gmail.com**Kalligráfia Tagozat:** Zopcsák Ferenc Zsolt. E-mail: zopcsakferi@gmail.com**Origami Tagozat:** Villányi Mariann (Magyar Origami kör). E-mail: mariann.villanyi@gmail.com**Reiki Tagozat:** Petrik Márta Magdolna. E-mail: pemama_3@hotmail.com, Tel.: 06 20 460-9104